

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ χειμερινὴ Σύνοδος τῆς Βουλῆς θ' ἀπαθανатиσθῇ ὑπὸ δύο λόγων τοῦ Βουλευτοῦ Κότταρη, βαθέων ὡς κόλπων παχείας Θεοδώρας, ἐκφραστικῶν ὡς πρόσωπον τύπου μι-
gnon.

Εἰς τὸ πρῶτον τμήμα τῆς Συνόδου ἐρωτηθεῖς ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Κρεσενίτου ὡς ποῦ ἔμαθε τὴν Γραμματικὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῆς Βουλῆς τὸ πολυκροτεν ἐκεῖνο :

— Ὡς τοῦ κλιέφτω κλιέφτεις.

Προχθὲς πάλιν ἐπρωτεῖνετο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἡ αὐ-
ξήσις τοῦ μισθοῦ τῶν προξένων Λαρίσσης καὶ Ἰωαννίνων.

Ὁ Κότταρης λίαν δικαίως ζητεῖ νὰ καταψηφισθῇ ἡ γε-
λοία αὐτὴ αὐξήσις, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον εἰσέρχόμεθα εἰς Λά-
ρισσαν καὶ Ἰωάννινα.

Τὸν Κότταρην δὲν τὸν ἀκούουν.

Ἡ λύσις τοῦ προχθεσινοῦ μας αἰνίγματος ἐστάλη ὑπὸ
τῆς **Σφιγγός**, ἥτις καὶ προτείνει καὶ λύει αἰνίγματα :

Ἐάν ποτε ἡ Ἑλλάς παραφρονήσῃ, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ λέ-
γῃ μὲ ῥυθμὸν ἐκκρεμοῦς ὥρολογίου : Ἐν δύο, ἐν δύο.

Ἐγράφη ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀνακτορικοῦ γραφείου κ.
Δέλης μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομίζων τὸ παράσημον πρὸς
τὸν Κεδίβην, ἀλλὰ τέτοια ἀστεία μπορεῖ νὰ γράφονται
καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως ἀνυπόστατα. Διότι τὰ παράσημα
κομίζονται ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὅχι ὑπὸ
θεραπεπόντων τοῦ Βασιλέως.

ΤΑ ΑΓΓΟΥΡΙΑ!

Τ' ἄνθη, τὰ δένδρα, τὰ πουλιὰ, τὸν οὐρανὸ, τὴν αὐρὰ
Καὶ ὅσα ἄλλα βρίσκονται στὴ φύσι κελεπούρια
Οἱ ποιηταὶ μας ἔφαλαν μὲ δύναμι, μὲ λαύρα,
Ὅμως κανεὶς δὲν ἔγραψε μὴ λέξι γιὰ τ' ἀγγούρια,
Σὰν νὰ καταραστήκανε τὰ μαῦρ' ἀπὸ τὴ μοῖρα
Καὶ τῆς ποιήσεως γιὰ αὐτὰ νὰ κλείστηκε ἡ θύρα.

Αἶ, εἶναι τώρα ποῖα καιρὸς μ' ἐλόρθο τὸ κεφάλι
Καὶ μὲ ἐπαναστατικὴ ἀρειμανία φούρια
Νὰ ποῦνε:—Εἴμαστ' ὅμοιοι ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι
Κι' ἂν εἴστε σεῖς τριαντάφυλλα, εἴμαστ' ἐμεῖς ἀγγούρια!
Αἶ! κάτω τὰ προνόμια καὶ ζήτω ἡ ἰσότης
Γυναῖκες, ἄστρα, λούλουδα κι' ἀγγούρια ἀδελφότης!...

Ἐχουνε δίκιο... μάλιστα εἶναι πικρὰ ἀλήθεια
Ὅτι πολλὰ στὴ φύσι μας παιδιὰ παραγκωνίζουν,
Ἄς ποῦμε τὰ λουκάνικα, ταῖς μπάμιες, τὰ ρεβιθία
Καὶ τόσα ἄλλα ποῦ τῆς γῆς τὸ πρόσωπο στολίζουν,
Ὅμως αὐτὰ γιὰ μὴ στιγμὴ ἐγὼ θὰ παρχιτήσω
Ἀφοῦ τ' ἀγγούρια μοναχὰ σκοπεύω νὰ ὑμνήσω.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ.

I

Ἰδανικὸν μετέβαλα καὶ μασκαρᾶς θὰ γείνω
Μορφήν τινα ἐπόθησα ζώου, ἀγγέλου, Βλάχου·
Ἐλπίζω οὕτω καὶ ἐγὼ ἑστὸν κόσμον νὰ βαρύνω.
Δότε μοι, φίλοι, πρόσωπον καὶ ἐνδυμὰ Φελλάχου.

Χαῖρε, ὦ νέα μου μορφή! ὅσω γελοία εἶσαι,
Πλὴν τοῦ Ἀδάμ ἀντίγραφον εἶσαι καὶ σὺ βεβαίως·
Ἰδέ με τώρ' ἀγάπη μου, ἰδέ· δὲν συγκινεῖσαι;
Θὰ ἦν', ἂν ὅχι ὁ ποιητής, ὁ μασκαρᾶς ὥραιος!

Σεῖς δὲν ταραττέσθε στιγμὴν, ὄφρως μου γιγαντώδεις,
Ἄν τὴν καρδίαν μου πικραὶ μαραίνουσιν ὀδύναι·
Ὡ ρίς μου ἐτοιμόρροπος καὶ ὡς βουνὸν ὀγκώδης,
Ἀχ! ἡ μεγαλειότης σου ἀθάνατόν τι εἶναι.

Ὡ προσωπεῖον! δεύτερον δημιουργίας χάος,
Καθ' ὃ δὲν διακρίνονται τὰ λογικὰ τῶν ὄντων·
Σὲ ἐπλασαν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦντες ἀενάως
Πιθήκους τοὺς προγόνους των—τιμὴ τῶν ἀπογόνων!—

Ναί! οἱ ἄνθρωποι ἐπλασαν τὸ προσωπεῖον εἰς μνημόσυ-
νον τῆς ἐαυτῶν καταγωγῆς· πίθηκοι, κύνες, βόες, ἐλέφαν-
τες καὶ πάντα τὰ τετράποδα δανερίζουσι κατὰ τὰς ἡμέρας
τῶν ἀπόκρεω τὴν ἐαυτῶν μορφήν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυ-
γατέρας τῶν πρωτοπλάστων, ὅπως οὗτοι καὶ αὗται ἀνα-
μνησθῶσιν, ὅτι δὲν διαφέρουσι τοῦ κτήνους ἢ κατὰ τὴν μορ-
φήν καὶ ὅπως, ἀπαλλαγέντες καὶ ἀπαλλαγεῖσαι ἐπὶ τινὰς
ἐβδομάδας τοῦ ἀφορήτου βάρους τῆς λογικῆς, παραδοθῶ-
σιν ἄνευ τύψεως συνειδότος εἰς τὰς ὑψίστας ἀπολαύσεις τοῦ
κτήνους. Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ βαρύνεται ἐαυτὴν καὶ παρέ-
χεται ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνου. Ὁ ἄνθρω-
πος δύναται εὐκόλως νὰ ἦναι αἰωνίως ὄνος· ἀλλ' αἰωνίως
θεὸς δὲν δύναται· καὶ ὅταν οὕτω παρῶδῃ τὸν Δημιουρ-
γὸν δι' ἐνὸς προσωπείου, παραδίδεται ἀκάθεκτος εἰς πάσας
τῆς ποταπῆς φύσεως αὐτοῦ τὰς δρμάς. Διότι τί ἐστὶν ἄν-
θρωπος; ὃν τὸ ὅποιον δύναται νὰ φέρῃ προσωπεῖον. Ποῖον
ἄλλο ζῶον κατορθώνει τοῦτο; φέρουν προσωπεῖον;
ὅχι· οἱ ὄνοι; ὅχι· οἱ κύνες; ὅχι· οἱ κύνες οὐκ εἰσὶν ὑπουργοὶ τῶν οἰκο-
νομικῶν ὅμως, μάλιστα· οἱ πίθηκοι οὐκ εἰσὶν ὑπουργοὶ; ναί· καὶ οἱ

Θυμῶμαι ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί ἀκόμα
Ποῦ στὸ ποστάνι μ' ἔτρεχα, ὅλο ζωὴ γεμάτο,
Κι' ὅταν κανένα ἐβλεπα νὰ ἀκουμπᾷ στὸ χῶμα
Σὰν τὴν ἐλπίδα πράσινο, σὰν τὴν αὐγὴ δροσάτο
Ἀπὸ τὴ ρίζα τὸ 'κοφτα, καὶ μετὰ τὴ μυρουδιά του
Κατάπινα τοὺς σπόρους του, ταῖς φλούδαις, τὴ δροσιά του.

Κι' ὅταν καμμία ἔμπαινε περαστικὴ κυρία
Εἰς τὸ μποστάνι, ἔκοφτα μικρὰ πρασινισμένα
Καὶ ὕστερα—Κυρία μου, ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία
Τὰ τρυφερώτατα, τολμῶ νὰ σὰς προσφέρω ἓνα...
Κ' ἐκείνη μετὰ χαμόγελο εὐθὺς κρατοῦσε δύο
Λέγοντας—Σὰς εὐχαριστῶ!.. καὶ ἔπειτα... ἀντίο! !

Καὶ πάλι ὅταν ἔκοφτα κομμάτια τὴν ντομάτα
Καὶ μ' ἓνα ἄγγουρι ἔκανα κομμάτια ἄλλα τόσα,
Ψυχὴ μου! τ' ἦτανε αὐτὴ ἡ ἄγγουροσαλάτα
Καὶ ποῖα ποῦ τὴν δοκίμασε θὰ τὴν ξεχάσῃ γλῶσσα;
Κόκκινη ἐκείνη, τρυφερὸ τ' ἄγγουρι σποριασμένο
Ἄ! τέτοιο γτοῦο πουθενὰ δὲν βρίσκεις ταιριασμένο!

Τόσο πολὺ ἀγάπησα στὴ ζῆσί μου τ' ἄγγουρία
Ποῦ 'θελα καὶ στὸν τάφο μου νὰ φύτρωνε ποστάνι,
Κι' ὅταν μετὰ βόδια, μετὰ ἀρνιά, μετὰ γίδια, μετὰ γαϊδούρια
Παίζοντας τὴ φλογέρα του ἀκούω τὸν τσοπάνη,
Θέλω ἀπὸ τὸ μνημῆμά μου κάποτε νὰ περνᾷ
Νὰ τρώῃ ἐν' ἄγγουρί μου καὶ νὰ μετὰ συχωρνᾷ!..

Ἄγγουρο.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄωτον συζυγικῆς μερίμνης:
Ἐρωτώμενη ἐν συνναστροφῇ νὰ λησμονῇς τὸ ὄνομα τοῦ
συζύγου σου.

Τοῦτο ὠνόμασεν ὁ κ. φίλος Μ.: σχῆμα κατὰ σύνεσιν.

Νάτος.

ΤΡΕΞΑΤΕ

εἰς τοῦ κ. ΧΟΡΤΟΠΟΛΟΥ ν' ἀγοράσητε τὰς
νεοελθούσας **μηχανὰς λεπτουργικῆς** (dérou-

καθηγῆται τῆς θεολογίας; αὐτοὶ εἶναι οἱ τελειότεροι ἄν-
θρωποι, διότι εἶναι καὶ οἱ τὸ εἰδεχθέστερον προσωπεῖον φέ-
ροντες. Καὶ οἱ κληρικοὶ; ὦ! οἱ κληρικοὶ εἶναι οἱ μασκα-
ράδες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐχάρισεν εἰς πάντα τὰ
ἔθνη πρὸς ἀπομίμησιν καὶ παραδειγματισμόν. Παρ' ὀλίγον
νὰ σὰς λησμονήσω, ὦ θυγατέρες τῆς Εὐᾶς ἐκείνης, ἥτις διὰ
νὰ προδώσῃ τὸν σύζυγόν της ἐπειδὴ δὲν εὗρισκεν ἄλλον
ἄνδρα ἡρέεσθαι εἰς αὐτὸν τὸν ὄφιν. Σεῖς, γυναῖκες, εἰσθε
τὰ ἐρασμιώτερά καὶ πολυχρωμότερα προσωπεῖα καὶ ὅταν τα
προσωπεῖα ἐλλείπωσιν ἀπὸ τῶν ὕλων τῶν ἐμπορικῶν κα-
ταστημάτων τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, σεῖς ἄριστα ἀναπληροῦτε μετὰ
τοὺς πολυσημάντους μορφασμούς σας, μετὰ τὰ ἀνεξερευνήτα
μειδιάματά σας, μετὰ τὰς ἀπαρερμηνεύτους ὑποκλίσεις σας,
μετὰ τὰ σεμνεπίσεμνα βήματά σας καὶ μετὰ τὸ μικρὸν ἔλ-
κυθρον τοῦ φορέματός σας, τὰ παντὸς γένους καὶ πάσης
σημασίας προσωπεῖα τῶν ἀπόκρεω.

II

Ἄς θέσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς μορφῆς μου προσωπεῖον· οὐ-
τως ἀρχίζουσι συνήθως τὸ κοινωνικὸν στάδιον τῶν οἱ νέοι
καὶ πρέπει τέλος καὶ ἐγὼ νὰ ἀρχίσω τὸ ἰδικόν μου· χρειάζομαι
ἐν μειδιάματι συμπαθὲς πρὸς τὴν συκοφαντούμενην ἀ-
ρετὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ ὕψος βαθυτάτου
θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ κ. Τρικοῦπη· θὰ ὑπάγω καὶ εἰς

τὰ ἀνάκτορα, θὰ ἴδω τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητας· ἂς πα-
ρατηρήσω λοιπὸν τί προσωπεῖον φέρουσιν οἱ αὐλικοί. Ἀλλὰ
τοὺς 'πῆρεν ἡ ὀργή! οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι μόνον ἐν
προσωπεῖον· καθὼς ἔχουσιν ἱματιοθήκην, οὕτως ἔχουσι κατ'
οἶκον καὶ προσωποθήκην καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγ-
μὴν ἀλλάζουσι εἰκόνα. Ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ τοσαύτην μορφῶν
περιουσίαν; Χρειάζομαι εὐλυγισίαν καὶ ταπεινότητα σκώ-
ληκος, χρειάζομαι καὶ ὕψος τῶν βρενθυομένου. Πρέπει νὰ
τ' ἀποκτήσῃς, τέκνον τῆς Ἰμβροῦ ταλαίπωρε Χεσμέ, διότι
ἄλλως θὰ κλεισθῇ ἐνώπιόν σου ὁ παράδεισος τῆς γῆς καὶ
θὰ μείνῃ ἄδοξος καὶ ἀφανὴς ἡ Ἰμβρος. Ὁμολογουμένως
εἶναι δύσκολος ἡ ἀρχή· ἀλλ' ὅταν ἅπαξ ἀποφασίσῃς νὰ
στήσῃς εἰς τοὺς κροτάφους σου ἐν προσωπεῖον, θὰ μάθῃς
ὕστερον νὰ μεταβάλλῃς πολλὰ τοιαῦτα κατὰ τὰς ἀπαιτή-
σεις τῶν προσώπων καὶ τῶν καιρῶν.

Βλέπεις τὴν ὁμοούσιον τριάδα ἐξ Ἀμφίσσης;

Μετὰ τὸ προσωπεῖον θὰ γείνης τοῦλάχιστον τραπεζίτης, ἐν ᾧ
μετὰ τὴν μορφὴν τῆς μητρός σου, ἀγαπητὴ Χεσμέ,

Θὰ ἐπαιτῇς τὸν ἄρτον σου ἀπὸ τῶν προσωπείων.

Θὲς μάλιστα προσωπεῖον ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἢ τοῦλάχι-
στον περιδεσμον χειρουργικόν, διότι εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο
στάδιον ἀνάγκη νὰ μὴ προδοθῇς μηδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν·

Η ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Τί μασκαράδες είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι !
 'Απ' τὰ ρουθούνια χύναν φωτιὰ πολεμική,
 Μὲ μασκαρένια πόζα σηκόναν τὸ κεφάλι,
 Καὶ εἶχαν ἐφεδρεία καὶ ἐθνοφυλακή,
 Κι' ἐλέγαν πῶς εἶναι ἀπ' ὅλους πρὶο μεγάλοι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Εἶχαν καὶ ἓνα γέρο λεβέντη καπετάνο,
 Ποῦ μ' ἓνα κομπολόγι σὰν φίνος διπλωμάτης
 Φοβέριζε τοὺς φράγκους καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
 Καὶ πόλεμο ζητοῦσε, ἂν κι' ἦτανε σακάτης,
 Κι' ἔκανε πῶς βρισκόταν σὲ συλλογαῖς καὶ ζάλη . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πυρωμένος τὸν πόλεμο ζητοῦσε,
 Καὶ ἔλεγε πῶς θέλει γιὰ πόλεμο λεφτά,
 Κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους 'στὰ γέλοια σπαρταροῦσε·
 Μὰ ἄκουαν κι' οἱ ἄλλοι τὰ γέλοια τοῦ αὐτά,
 Κι' ὅσῳ γελοῦς ἐκεῖνος, γελοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Καθένας τὸν γενναῖο ἐγύρευε νὰ κάμῃ,
 Σερνόταν μὲς 'στοὺς δρόμους ὁ πατριωτισμός,
 'Βρεχ' ἡ ῥητορεία ἀπ' ὅλους σὰν ποτάμι,
 Τοὺς 'φούσκωνε μὲ λόγια ὁ ἐνθουσιασμός,
 Καὶ μὲ τὰ στεῖλα 'ρίχναν λεπτὰ μὲ τὸ τσουβάλι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἐνῶ παράδες τόσους ἀλύπητα σκορποῦσαν
 Γιὰ πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἶχαν ἀπόφασι νὰ κάνουν,
 Μὲ τὰ μακρυὰ σπαθιά τους ἀέρα κοπανοῦσαν,
 Κι' ἐλέγαν πῶς κοντεύουν τῆς πείνας νὰ 'πεθάνουν,
 Καὶ ὁ τρελὸς ζητοῦσε νοῦ 'στὸν τρελὸ νὰ βάλῃ . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἂν ἔλεγε κανένας σ' αὐτοὺς τοὺς θεατρόνους
 «Ντραπῆτε καὶ λιγάκι, διαβόλου μασκαράδες»
 Τοῦ 'φώναζαν ἀμέσως «Σεβάσου τοὺς προγόνους,
 Ποῦ ἦσαν σοφοὶ ἄνδρες καὶ γράν παλληκαράδες.»
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι . . .
 Μὰ τάχα καὶ τοῦ χρόνου θὰ 'δῶ τὴν ἴδια πάλι ;

Souris

διότι οἱ μὲν ἀνυπόκριτοι τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι τί ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰ προσωπεῖα, ἀλλὰ τὰ προσωπεῖα εὐκόλως ὁσφραίνονται τὰ προσωπεῖα. Εἰπέ εἰς τὴν καρδίαν σου οὐστ ! καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου τσοῦ ! ὅπως δυνήθης νὰ ἀνέλθῃς εὐτυχῶς τὸ ὄρος τοῦ Θαβὼρ, ὅπου ἀπεθεοῦται τὸ προσωπεῖον· διότι καὶ αὕτῃ ἡ θεότης δὲν δεικνύει ἡμῖν τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ τὸ προσωπεῖόν της· διότι, καὶ κατὰ τὸν 'Βγελον, ὁ κόσμος ὁ ὁρατὸς εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀοράτου, σχεδὸν ὅπως ὁ κύων τοῦ φίλου μου Ζαγρὲ εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ κυρίου του, ἄνευ βλάβης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ γένους τῶν κυνῶν.

III

Πόσον οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰλικρινεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω ! Κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ταύτας ἡμέρας φαίνονται ἀληθῶς οἱοὶ καὶ φύσει εἶναι· ὑποκριταὶ παντὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ, λαμβάνουσι τὸ θάρρος κατὰ τὰς ἀπόκρεω νὰ θεοποιήσωσι τὴν ἀκολασίαν. Ταρτοῦφοι καὶ σεμνότυφοι ἐκρήγνυνται εἰς τὰς ἡδονάς, ἅς καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν ὑπέκλεπτον ὡς λησταὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου. 'Αγνοῶ εἰ ποῖαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐγεννήθη ὁ ἀνὴρ· ἀλλ' ἡ γυνὴ βεβαίως ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεω καὶ λόγῳ ὑποκρισίας καὶ λόγῳ φιληδονίας καὶ λόγῳ ἀναιδεΐας· διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιτρέπεται ἡ ἀναιδεΐα, ἐπιτρέ-

πονται καὶ πᾶσαι αἱ φαντασταὶ ἡδοναί, ἐπιβάλλεται δὲ νόμῳ τὸ προσωπεῖον : Διὰ τοῦτο γνωρίζω πολλοὺς συζύγους, οἵτινες καταρῶνται ἐν συνειδήσει τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν Κορνηλιῶν·

«ὦ ! ἐὰν πάλαι σύζυγοι οἱ καλογέροι ἦσαν,
 'Ο νόμος τῶν ἀπόκρεω ποτὲ δὲν ἐγεννᾶτο·
 'Αλλὰ νηστεῖαν καὶ σουπιές, Διάβολον καὶ πίσσαν
 Θὰ εἴχομεν ἐφόδια τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτω.

'Αλλ' ὁ κόσμος περιφρονεῖ πάντοτε τὴν λογικὴν σὰς, πτωχοὶ σύζυγοι, καὶ ἐπιδιώκει λυσσῶδῶς τὴν διατάραιν τῆς εὐδαιμονίας σὰς· καὶ οἱ καλόγηροι συνεμάχησαν ὡς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ κόσμου. 'Ιδέτε τὴν ὑπέρτατον ἐκείνην γραίαν· διατί οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀναδίδουσι περιέργους τινὰς σπινθηράς καὶ αἱ σεσαπρωμένοι αὐτῆς παρειαὶ ἐπυρώθησαν ἐξαίφνης ; διότι ἐντὸς τοῦ ὁμίλου τῶν προσωποδόφρων καὶ τοῦ κολοσυρτοῦ τῶν χαιρετισμῶν καὶ τῶν κρυφομιλιῶν ἐλησμόνησε καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ἐθαψε καὶ ἐνεθυμήθη τὰς ἀπόκρεω της. Διότι ἡ ἰσχὺς τοῦ κτηνώδους ἐνστίκτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι μέχρι τοῦ τάφου ἀκατανίκητος καὶ ἀκαταγώνιστος. Τοῦτο θὰ ὁμολόγουν, ἂν ἔζων, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀλλ' ἀπέθανον καὶ διὰ τοῦτο ἡγιασθήσαν. Καὶ ὁμῶς φεῦ ! εἶναι ὁμαίος, ὡς ὁ Νιαγάρας, ὁ ποταμὸς οὗτος τῆς ἀκολασίας ἐφ'

ΤΕΡΓΕΣΤΗ — ΑΠΟΚΡΕΩ.

Φίλιππος Μὴ Χάνεσαι,

Χάνεσαι καὶ παραχάνεσαι, ἂν θελήσῃς ἐν μόνον βῆμα νὰ κάμῃς ἐξω τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν ὁρίων σου, καὶ ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ βόμβου τῆς βουλευτικῆς σφηκοφωλεᾶς, καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν τῆς Κερκωπίας, εὐρεθῇς αἰφνης ἐν χορευτικῇ τινι αἰθούσῃ Εὐρωπαϊκῆς πόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀποκρέω. Τὸ ἀποκρέω αὐτὸ, τὸ δ-ποῖν εἰς ὅλον τὸν κόσμον σημαίνει ἀποχὴν κρέατος πρὸς διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀνθρώποι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς μεταβάλλονται εἰς θεοὺς, ἡμιθέους, ἥρωας, νηρηΐδας, μόνον ἐν Ἑλλάδι ἐξηγεῖται ὡς κατὰχρησις κρεατοφαγίας καὶ μάλιστα ἀνθρωποφαγίας! (ἀνάγνωθι καὶ πρακτικὰ Βουλῆς). Πλὴν τούτου, μόνον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰς ἀποκρέω σκέπτονται περὶ πολέμου καὶ ἐξοντώσεως τοῦ πλησίον, ἐν πάσῃ ἄλλῃ γωνίᾳ τοῦ κόσμου, τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ὅλαι αἱ φυλαὶ, ὅλαι αἱ ἐθνότητες, ὅλαι αἱ θρησκείαι ἐνοῦνται ἐν ἐνότητι ἀδελφικῇ, μασκαρένιζα ἔστω! . . .

Ἐν κοντολογία θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ θέμα μου. Ἡ αἰθουσα τοῦ Σχίλλερ εἶναι μία τῶν ὠραιότερων καὶ εὐρυτέρων αἰθουσῶν τῆς Τεργέστης. Εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν ἐδίδετο χορὸς προσωποδοφῶν τὸ παρελθὸν Σάββατον. Ἦμην μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, καὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὦραν, δειλὸς ὡς χωρικὸς ἀλέκτωρ τὸν ὁποῖον αἰφνηδίως εἰσάγουσιν εἰς ὀρνιθῶνα μεγαλοπόλεως, ἀνηρχόμεν τὴν κλίμακα τοῦ Casino vecchio, καὶ εὐρέθην ἐν μέσῳ ἀπείρου καὶ ἀγνώστου μοι κόσμου. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ μου ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν μου λεληθότως ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς χορευτικῆς αἰθούσης, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν αὐτῆς ἀμφιθεάτρου, καὶ,

τῇ ἀληθείᾳ πρώτην τότε φορὰν ἐπεθύμησα νὰ ἦμην παραβλῶψ ἕνεκα τοῦ παρατόλμου αὐτοῦ διαδήματος τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Διακόσῃαι ψυχαί, ἀποτελοῦσαι τὸν κόσμον τοῦ ἀμφιθεάτρου εἶχον ἐστραμμένα δίκανα δυματοῦδάλια, ἐν οἷς ἐξεῖχον καὶ τὰ μονόκανα τῆς ὀρχήστρας κλαρίνα, πρὸς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ. Ὅλοι οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες εἶχον ἀποσυρθῇ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἥς ὁ χῶρος περιωρίζετο διὰ διπλῆς σειρᾶς κιόνων Τεργεσταίου ρυθμοῦ, καὶ ἐθεῶντο τὰ πτεροφόρα ζεύγη τῶν χορευτῶν· παρωμοίασα τὴν εἰκὼνα ἐκείνην με ἀνθοδέσμη τῆς ὁποίας τὰ ἐξω φύλλα περιβάλλουσι τὰ δσμηρότερα τῶν ἀνθέων.

Διακόσια καὶ πλέον ἦσαν τὰ ὀρχούμενα ζεύγη. Τὸ ὠραῖον φύλον ἦτο costumé, τὸ ἀνδρικὸν ἀνάμικτον. Τὸ ἐλνικὸν στοιχεῖον ἀπετέλει τὴν ποίησιν τοῦ παραδείσου ἐκείνου, περιελάμβανεν ἐν ἑαυτῷ τὴν κόρην τοῦ Ὁμήρου! . . Πλὴν ἡ μυθικὴ ἑλληνίς εἶχε μεταβληθῇ εἰς ὠραῖαν δραπέτιδα τοῦ σερατοῦ. Ἐξεπλάγην δὲ ὅτε, ἀποτεινὰς πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ἐλληνιστί, καὶ μάλιστα ὁμηριστί

Μῆνιν αἶδε θεὰ Πηληϊάδεο Ἀχιλλῆο

ἤκουσα ν' ἀπαντήσῃ Γαλλιστί, ἀγγλιστί, γερμανιστί, κινεζιστί, ἐπὶ τέλει ὅτι πᾶσαν ἄλλην γλῶσσαν ἐγίνωσκε, πλὴν τῆς ἰδικῆς τῆς!

Ὁ tempora, o mores! ἐφώνησα κ' ἐγὼ τότε.

Καὶ τώρα ὅλοι οἱ θεοὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἀπεικονίζοντο εἰς τὸ bal costumé ἐκεῖνο. Ἡ Εὐρώπη δλόκληρος ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος μιᾶς γερμανίδος.

οὐ ἐπιπλέει τὸ ἀνθρώπινον γένος τὰς ἡμέρας ταύτας· καὶ σφάλλει τῷ ὄντι ὁ Musset λέγων:

Aujourd' hui rien n'est beau, ni le mal ni le bien·

διότι, ἂν τὸ ἀγαθὸν ἀπώλεσε τὴν καλλονὴν του, τὸ κακὸν ὅμως κατέστη πολλαπλασίως ὠραιότερον καὶ ποθεινότερον· ὁ Σατανᾶς σήμερον ἔχει θέληγτρα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ὁ γέμων Σαβαώθ, καίπερ ὑπὸ τοσούτων ἀγγέλων περιστοιχόμενος. Τίς πταίει διὰ τοῦτο; οὐχὶ βεβαίως τὸ ἀνθρώπινον γένος τὸ ὁποῖον πᾶσαν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως ὑποκριθῇ τὴν ἀρετὴν· διότι αἱ ἀπόκρεω διαρκοῦσι δεκαπέντε ἡμέρας· ἀλλ' ἡ τεσσαρακοστὴ ἐκτείνεται εἰς πενήκοντα.

IV

Καυκάσιοι, Αἰθίοπες, Μογγόλοι καὶ Μαλαϊκοὶ σήμερον δὲν ὑφίσταται πλέον διάκρισις καὶ διαφορὰ μεταξὺ ὡμῶν· οἱ πάντες εἴμεθα ἐν γένος καὶ μία μορφή· οἱ πάντες εἶναι σήμερον Μιστριῶται· διότι τὸ προσωπεῖον συνεκέρασε τῶν προσώπων σὰς τὰ χρώματα, ἐλεπτουργήσε χεῖλη καὶ ὄτα καὶ ῥίνας, ἱσοπέδωσε τὰ κρανία καὶ ἀπεκατέστησε μίαν καὶ ὁμοιόμορφον τὴν ποίμνην. Τὸ προσωπεῖον εἶναι τύραννος, ὅστις ταπεινοῖ τὴν ὄφρυν τῶν ὠραίων καὶ ἀνυψοῖ καὶ αὐτὰς τὰς εἰδεχθεῖς ὄψεις. Διὰ τοῦτο αἱ ὠραιότεραι τῶν Κυρίων ἀγαπῶσι μὲν τὰς ἡδονὰς τοῦ προσώπου, ἀλλὰ δυσανασχετοῦσιν ὑποκρύπτουσαι τοὺς θελκτικὸς χαρακτῆ-

ρας τοῦ προσώπου των, ἐν ᾧ αἱ ἄσχημοι καὶ αἱ τῆς σοβαρᾶς ἡλικίας δυνάμει τοῦ προσωπεῖου θαυματουργοῦσι πολλάκις. Ὡς θεῖα δικαιοσύνη, εἶσαι πάνσοφος τῷ ὄντι, ἥτις ἐνέπνευσας εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὸν ἔρωτα τοῦ μυστηρίου καὶ ἕνεκα τοῦ μυστηρίου τούτου παραγκωνίζεται πολλάκις ἡ τρυφερὰ κόρη χάριν ὀψίμου καρποῦ. Ἀλλὰ μήτε εἰς ἑμαυτὸν μήτε εἰς ὅσους ἀγαπᾷ εὐχομαι τὴν τύχην ταύτην. Δὲν μ' ἀρέσκουσι πλέον τὰ μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων δὲν μ' ἀρέσκουσι τὰ μυστήρια τῶν γυναικῶν, τὰ ὁποῖα ἐβαρύνθη ἀκούων. Ἀγαπᾷ τὰς ἀπόκρεω, διότι δλόκληρος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μασκαράτα καὶ διότι ἵπταρτίζουσι τὴν εἰλικρινεστέραν περίοδον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Μὴ γένοιτο λοιπὸν, Κύριοι καὶ Κυρίαι, τὸ νὰ σὰς παρενοχλήσω ἐγὼ με ἠθικοκοινωνιολογικὰς συμβουλὰς. Προσωποδοφορεῖτε, διασκεδάζετε, ἀκολασταίνετε, ἂν θέλετε. Καὶ σεις, ὅσοι εἴσθε σύζυγοι, δηλαδὴ τέλει φύσεις, φέρετε με ἐλαφρὰν καρδίαν τὸ ὅτι ὁ κόσμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διασκεδάζει δαπάναις ὡμῶν. Διότι ἡ ἀνθρωπίνη ἀθλιότης πρέπει πρῶτον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἦναι συγγνωστή. Διὰ τὴν ἀθλιότητα ταύτην οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἐκδίκησιν, ἢ ἐν τῷ πολλαπλασιασμῷ τῆς ἡδονῆς· Ἐκδίκησις λοιπὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνου τύχης!

Χεσμέδς ὁ Ἰμδριος